Írta: Szőcs Zoltán
2008. május 27. kedd, 05:25 - Módosítás: 2008. május 24. szombat, 05:48

A rendszerváltás lelkes áltavaszán - nem volt olyan messze, hogy ne emlékezhessünk tisztán -, amikor még senki sem sejtette közülünk, hogy a nemzetgyilkos, szürke semmibe való masírozásunkat kezdjük el általa, a legvisszatérőbb varázsige a piac volt. Vigyázó szemeinket vessük Nyugatra, és láthatjuk, hogy a piac minden gondot önkorrekciós leleménnyel megold: a hiányt bőség váltja fel, az igényeket kínálatok várják, és az egymással versengő szolgáltatók az olcsóbbnál is olcsóbb áraikkal keresik majd kegyeinket - mesélték a liberális közgazdászok. Hiszékenyek voltunk, mi mások lehettünk volna 10 év Rákosi- és 33 év Kádár-korszak után? Nem volt nehéz a beetetésünk: akartuk hinni, hogy végre enyhül a nyomás, lazul az istráng, fellélegezhetünk, elkezdhetünk emberi módon élni. Senkinek sem jutott eszébe közülünk, hogy rossz ómenű szó a piac, amely az ókor évezredeinek homályában - de az USA-ban egészen a XIX. század utolsó harmadáig! - rabszolgapiacot is jelentett. Normális ember gondolhatott-e arra, hogy egyre inkább azt fog majd jelenteni hazánkban is, a globalizmus jelszavainak ügyes fedezékéből. Ma már egyedül csak Veres János pénzügyminiszter úr hisz a piac létezésében, ugyanis közölte, azért nem hajlandó némi adócsökkentéssel kompenzálni a példátlanul magas üzemanyagárakat, mert "az lerontaná EU-s viszonylatban a piaci hatások érvényesülését". Hogy néhány szerencsétlen hazai kisvállalkozó érvényesülését viszont elősegítené, sajnos nem szempont a magyar kormány pénzügyminiszterének.

Érdekes jelenség ez, ami itt van. A klaszszikus piacnak, annak, amiről Marx írt a Tőkében, nyoma sincsen ma már Európában: a hipertrófikusan túlnövekedett multik olyan pénzügyi, gazdasági, jogi, politikai hatalommal bírnak, hogy bármit - megismétlem: bármit -, ami érdekük szerint való, könnyedén el tudnak érni, ki tudnak küszöbölni, félre tudnak állítani. Száz meg egy lehetőségük van arra, és élnek is ezekkel, hogy még csírájában elfojtsanak bármiféle konkurrens próbálkozást a kizárólag általuk uralt piacon. Nem ismernek más istent saját gazdasági mutatóik felfelé ívelő grafikonjain kívül. Piacértelmezésük is kissé más, mint amit mi elképzeltünk: nem azt figyelik, hogy mi mit szeretnénk, hogy azután előrukkoljanak vele, hanem a kezükben lévő társadalmi tudatformáló eszközökkel, a közvélemény-alakítás ezernyi trükkjével, reklámmal, médiával, indirekt ráhatással, iskolai neveléssel kialakítják azt az ideális vásárlót - illetve az ezen vásárlók tömegéből összeálló ideális társadalmat -, amely éppen és pontosan azt keresi a boltokban, amit ők eladni szándékoznak. "Mert Ön megérdemli!" (Ezért nevezi őket "társadalmi mérnököknek" Molnár Tamás professzor.) És még hálás is ezen plazahelóta a piac tökéletes működése miatt, ugyanis fogalma sincs, hogy neki valójában mire is lenne szüksége.

Hogy ezt az ördögi globalitást milyen erők tartják fönn, nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy léteznek ezek a titkos háttérhatalmak, megegyezések, érdekszövetségek, mert bár velük soha, de ténykedésük ezernyi következményével naponta találkozhatunk. A mai nap sajtója (május 17.) tökéletesen dokumentálja ezt a felvetésemet. Egyazon napon a következőket hozta tudomásomra nyomtatott sajtónk, elvárva, hogy én gond - azaz továbbgondolás - nélkül legyek képes átlépni rajtuk: 1. a vártnál nagyobb az infláció, fogyatkozik bérünk értéke; 2. júliusban újból drágulni fog a földgáz; 3. már az MSZP-ben is hadat üzentek a Gyurcsány-kormányzatnak; 4. baljósan alakul a magyarság egészségi állapota; 5. újabb rekordot döntött a nyersolaj ára, ami általános áremelkedést prognosztizál; 6. tovább nőtt az állam eladósodása: külföldi tartozásunk 13 117 milliárd forintot ért el, ami az éves GDP közel 51 százalékát jelenti. És most jön a hab a tortára, tessenek figyelni nagyon; 7. Száguld a forint! Tízhavi csúcson a forint árfolyama: már 247 forintért kapható az euró, igaz, a forint érthetetlen és teljes mértékben indokolatlan erősödését maguk az elemzők sem igazán értik, és fogalmuk

sincsen, meddig fog tartania a "tendencia". Ugyanis fogalmuk sincsen, hogy kiknek, miféle érdekei miatt van így.
És természetesen azon a napon, abban az órában és abban a percben, amikor ezen körök érdekei megváltoznak, és elengedik a mi száguldó, erős forintunkat, az úgy fog belecsapódni a sáros mélybe, hogy valószínűleg meg se találjuk többé. A helyzetben nem az a kétségbeejtő, hogy valakik, valamiért, valameddig erősítik a forintot, hanem az, hogy egy nemzet valutájával ezt meg lehet tenni: igény szerint lehet erősíteni, gyengíteni, teljesen függetlenül a valóságos folyamatoktól. Mert ugyan már mitől lehetne száguldozó és erős egy olyan kis ország valutája, amelynek gyakorlatilag nincsen saját ipara, termelése, nemzeti bankjában nincsen arany, haldoklik a mezőgazdasága, kimagaslóan sok a munkanélkülije, a társadalom egyharmada nyugdíjas vagy egyéb jogon kap járulékot, a tőkehiány, az eszköztelenség, valamint a megvonások az élet minden elképzelhető szegmensét áthatják és lebénítják, az ország évtizedek óta csakis és kizárólag külső hitelekből él - miközben csúcsokat döntöget a tőzsdeindex és Ikaruszként szárnyal a forint!
Nem gazdaságtan az, ami itt folyik, hanem cirkusz, illuzionizmus, sokkal inkább Uri Geller területe, semmint a pénzügyi elemzőké. Lógunk a semmi felett egy alig látható vékony cérnaszálon, és fogalmunk sincsen, ki tart bennünket, miért és meddig. Ez már nem afféle dzsentri rongyrázás, mint a lovaspóló a Vérmezőn - (pedig az is hogy felháborította szegény Erdélyi Józsefet) -, vagy mint a pókerezés a kaszinóban, ahol ha tönkre veszítette magát a báró úr, hát golyót röpített a fejébe, így téve eleget a becsület elvárásainak. Csakhogy abban a játékban, ami ma Magyarországon folyik, egészen biztosan mi leszünk a vesztesek - mások játékának vesztesei -, és mi fogjuk meg a gyermekeink meg az unokáink fogják vagy meghúzni a ravaszt, vagy rendezni a cechet, amit eljátszottak a globalizmus rejtőzködő, arctalan haszonélvezői.
Hölgyeim és uraim, szárnyal a forint! Nem tudom miért, nem tudom hova, de főképpen azt nem tudom, hogy valójában kiknek is jelent ez szárnyalást?
Szőcs Zoltán